

РЕШЕНИЕ

№ 689

гр. София, 12.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 24 СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ИРИНА СТ. СТОЕВА

при участието на секретаря ЦВЕТЕЛИНА М. ГЕРГОВА
като разгледа докладваното от ИРИНА СТ. СТОЕВА Гражданско дело № 20221110121590 по описа за 2022 година

Подадена е искова молба от „ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ“ ЕАД срещу Л. Д. А., за признаване за установено дължимостта на сумите, както следва: сумата в размер на 1226,84 лева, представляваща главница за цена на доставена от дружеството топлинна енергия за период от 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г., ведно със законна лихва за период от 07.01.2022 г. до изплащане на вземането, сумата в размер на 218,09 лева, представляваща мораторна лихва за период от 15.09.2019 г. до 23.12.2021 г., сумата в размер на 29,16 лева, представляваща главница за цена на извършена услуга за дялово разпределение за период от 01.12.2018 г. до 30.04.2020 г., ведно със законна лихва за период от 07.01.2022 г. до изплащане на вземането, сумата в размер на 6,19 лева, представляваща мораторна лихва за период от 31.01.2019 г. до 23.12.2021 г., за които е била издадена заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК № 2655 от 24.01.2022 г. по ч.гр.д. № 680 по описа за 2022 г. на СРС, ГО, 24 състав.

В исковата молба се твърди, че ответницата е потребител на топлинна енергия за недвижим имот, находящ се в град София, ж.к. „Света Троица“, бл. 317А, вх. Г, ет. 8, ап. 96, аб. № 157725, поради което между страните било възникнало облигационно правоотношение по договор за продажба на топлинна енергия, сключен при общи условия. Ищецът поддържа, че в периода от 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г. е доставял топлинна енергия на стойност 1226,84 лева, която ответницата не е заплатила, поради което и изпаднала в забава и дължала обезщетение за забава в размер на законната лихва на стойност 218,09 лева за периода от 15.09.2019 г. до 23.12.2021 г. Развива съображения, че ответницата му дължала и сума за главница за услугата дялово разпределение в размер на 29,16 лева за периода 01.12.2018 г.

до 30.04.2020 г. и обезщетение за забава в размер на законната лихва на стойност 6,19 лева за периода от 31.01.2019 г. до 23.12.2021 г., както и законната лихва от предявяването на заявлението по чл. 410 ГПК – 07.01.2022 г., до окончателното изплащане. Моли съда да признае за установено, че ответницата му дължи посочените суми. Претендира присъждането на сторените съдебни разноски и юрисконсултско възнаграждение.

Ответницата е подала отговор на исковата молба в законоустановения срок, с който оспорва предявените искове. В отговора се релевира възражение за недопустимост на исковете за сумата за дяловото разпределение и мораторната лихва върху тази главница, тъй като услугите били предоставени от третото лице-помагач, поради което ищецът предявявал чужди права. Посочва се, че дори уговорките в Общите условия на ищеца не може да обвърже трето лице, неучастващо по този договор, доколкото дружеството, извършило дяловото разпределение, се явява неучастваща страна по договореностите. Твърди се, че ответницата не е собственик на процесния недвижим имот, нито е подавала заявление за откриване на партида за имота. Възразява се срещу методиката на изчисляване на сумите за дялово разпределение и се твърди, че претендираните суми са начислени произволно от ищеца. Посочва се, че неоснователно ищецът е включил в общия размер на претенциите си и това вземане, доколкото с исковата молба се търси вземане за доставена топлинна енергия. Прави се възражение за погасяване на част от претендираните суми по давност. Навеждат се доводи, че претенцията за мораторна лихва не била установена по размер, освен това ответницата не била изпадала в забава, поради което не дължала претендираната сума, което обосновава, като излага доводи за нищожност на чл. 33 от Общите условия на ищеца, тъй като падежът на задълженията бил обвързан с притежаването на специално техническо средство. Оспорва се ответницата да е изпаднала в забава за плащане на задължението по общата фактура, тъй като отчитането, изготвянето на изравнителната сметка и издаването на общата фактура за тези периоди е настъпило след предвидения в Общите условия от 2016 г. 45-дневен срок за плащане. Оспорва се претенцията на ищеца за стойността на услугата дялово разпределение като неоснователна, тъй като услугата била извършвана не от „ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ“ ЕАД, а от третото лице – помагач на договорно основание. Посочва се, че ищецът не е представил доказателства за поставяне в забава на ответницата за заплащане на сумата за дялово разпределение, за да е основателна претенцията за лихва върху тази главница. Ето защо моли съда да постанови решение, с което да отхвърли изцяло предявените искове. Претендира направените по делото разноски.

Третото лице – помагач „ТЕХЕМ СЪРВИСИС“ ООД не е взело становище.

В открито съдебно заседание, на който е бил даден ход на устните състезания, ищецът не е бил представляван от процесуален представител. Ответната страна е била представлявана, като пълномощникът е направил искане за постановяване на решение съобразно доказателствата и за присъждане на разноски.

Софийски районен съд, след като взе предвид становищата на страните

и събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Със заявление № 2195/07.01.2022 г. от ищеца е направено искане за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК срещу ответницата. Съдът е издал заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК за сумите, както следва: сумата в размер на 1226,84 лева, представляваща главница за цена на доставена от дружеството топлинна енергия за период от 01.05.2018 г. до 30.06.2020 г., ведно със законна лихва за период от 07.01.2022 г. до изплащане на вземането, сумата в размер на 218,09 лева, представляваща мораторна лихва за период от 15.09.2019 г. до 23.12.2021 г., сумата в размер на 29,16 лева, представляваща главница за цена на извършена услуга за дялово разпределение за период от 01.12.2018 г. до 30.04.2020 г., ведно със законна лихва за период от 07.01.2022 г. до изплащане на вземането, сумата в размер на 6,19 лева, представляваща мораторна лихва за период от 31.01.2019 г. до 23.12.2021 г. В срок е постъпило възражение от ответника. На 22.03.2022 г. заявителят е получил указания за подаване на искова молба и в едномесечния срок е била депозирана процесната искова молба за сумите, както следва: сумата в размер на 1226,84 лева, представляваща главница за цена на доставена от дружеството топлинна енергия за период от 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г., ведно със законна лихва за период от 07.01.2022 г. до изплащане на вземането, сумата в размер на 218,09 лева, представляваща мораторна лихва за период от 15.09.2019 г. до 23.12.2021 г., сумата в размер на 29,16 лева, представляваща главница за цена на извършена услуга за дялово разпределение за период от 01.12.2018 г. до 30.04.2020 г., ведно със законна лихва за период от 07.01.2022 г. до изплащане на вземането, сумата в размер на 6,19 лева, представляваща мораторна лихва за период от 31.01.2019 г. до 23.12.2021 г.

С Определение № 18210/22.05.2023 г., влязло в сила, съдът е обезсилил заповедта за изпълнение в частта относно главницата за топлинна енергия за периода от 01.05.2020 г. до 30.06.2020 г.

По делото е представен Нотариален акт за собственост върху жилище, дадено като обезщетение срещу отчужден недвижим имот за мероприятия по Закона за териториално и селищно устройство № 38, том II, нот. дело № 238/1989 г., видно от който на 13.02.1989 г. ответницата е била призната за собственик на исковия недвижим имот. По делото са представени декларация по чл. 26 от ЗМДТ, изхождаща от ответницата, касателно деклариране на собствеността върху имота и постановление за налагане на възбрана по изпълнително дело № 20188630402102, с което на 07.05.2019 г. ЧСИ Сия Халаджова е наложила възбрана върху процесния имот, собственост на ответницата. Предвид представените писмени доказателства съдът счита, че е доказано, че ответницата е била носител на правото на собственост върху процесния обект през исковия период, доколкото не са представени доказателства в насока прехвърляне правото на собственост след придобиването му и преди началото на исковия период.

С Договор № Д – 0- 67/03.06.2020 г. ищцовото дружество е възложило на третото лице – помагач да извършва услугата дялово разпределение на

топлинна енергия.

От представеното по делото копие от Договор № 1039/17.01.2022 г. между „ТЕХЕМ СЪРВИСИЗ“ ЕООД и етажната собственост на сграда с адрес: гр. София, жк. Света Троица, бл. 317А, вх. Г и Д, става ясно, че на дружеството е било възложено да извършва дейността по индивидуално измерване на потреблението на топлинна енергия и вътрешно разпределение на разходите за отопление и топла вода в сградата. Под № 15 в списъка към протокола за Общото събрание от 19.12.2001 г., на което е било взето решение за сключване на договора, са вписани имената на ответницата и процесният абонатен номер.

По делото е изготвено и заключение по съдебно-техническа експертиза. Експертът е посочил, че дължимата сума за топлинна енергия за периода от 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г. е в размер на 1195,46 лева, при сумите в размер на 55,69 лева и 7,86 за възстановяване при корекция. Съдът кредитира заключението на вещото лице като обективно и компетентно изготвено, съответстващо на събраните по делото писмени доказателства, касаещи процесния период и имот, вкл. индивидуалните справки и съобщенията към фактури.

От представените към исковата молба доказателства, най-вече справка л. 24 от делото, се установява, че за периода от 01.12.2018 г. до 30.04.2020 г. задълженията за дялово разпределение възлизат на 29,16 лева.

Въз основа на гореустановените фактически положения районният съд достигна до следните правни изводи:

Първоинстанционният съд е бил сезиран с обективно съединени установителни искове по чл. 422, вр. чл. 415, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД, вр. чл. 150, ал. 1 от ЗЕ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

Неоснователни са доводите в отговора на исковата молба касателно недопустимост на претенциите за дялово разпределение и мораторна лихва върху това вземане. Видно от чл. 36 от Общите условия на ищеца от 2016 г., приложими в настоящия случай, „клиентите заплащат цена за услугата „дялово разпределение“, извършвана от избран от клиентите търговец“. Следва да се посочи, че по делото не се представят доказателства ответникът да е възразил срещу приемане на Общите условия. По делото се представят доказателства, че ищецът е възложил изпълнението на услугите на третото лице – помагач. По отношение на дължимостта на тези суми, съдът счита, че тя не се различава по основание от останалите претендирани вземания, а именно – на договорно основание, доколкото се твърди и се доказва наличието на облигационна връзка между страните.

Отношенията между доставчиците и потребителите на топлинна енергия за исковия период са регламентирани в ЗЕ. Съгласно уредбата в него, за да бъде обвързано едно лице от договор за продажба на топлинна енергия с топлопреносно предприятие при публично известни общи условия, същото следва да има качеството на клиент на топлинна енергия за битови нужди.

Според действащата нормата на чл. 153, ал. 1 от ЗЕ към процесния период „клиенти на топлинна енергия“ са всички собственици и титуляри на

вещно право на ползване в сграда – етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, като са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл. 140, ал. 1, т. 2 на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба по чл. 36, ал. 3 от ЗЕ. Следователно посочените от законодателя в чл. 153, ал. 1 от ЗЕ клиенти на топлинна енергия за битови нужди са собствениците и титулярите на вещно право на ползване върху имота. В това си качество те са клиенти на топлинна енергия и страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди, тоест дължат заплащане на цената на доставената топлинна енергия.

Предвид изложеното следва, че е необходимо да бъде установено, че ответницата е собственик или носител на вещно право на ползване върху имот, който е присъединен към абонатна станция или нейно самостоятелно отклонение, за да се приеме, че е клиент на топлинна енергия. В настоящия случай е представен нотариален акт за това, че ответницата е придобила правото на собственост върху имота, поради което и се явява задължена за задълженията. Ирелевантно за качеството „клиент“ е дали лицето е подало заявление за откриване на партида, доколкото това е от значение за счетоводството и фактурирането на топлофикационното дружество.

Съобразно разпоредбата на чл. 142, ал. 2 от ЗЕ, топлинната енергия за отопление на сграда-етажна собственост се дели на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите. Топлинната енергия за сградна инсталация се разпределя между всички потребители, съобразно отопляемия обем на отделните имоти - чл. 143, ал. 3 от ЗЕ.

В отговора на исковата молба е релевирано възражение за погасяване по давност на задълженията. За задълженията за главница за топлинна енергия за исковия период от 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г. са приложими Общите условия на ищцовото дружество от 2016 г. Според разпоредбата на чл. 33, ал. 1 от Общите условия на ищеца от 2016 г., в сила от 10.07.2016 г., клиентите са длъжни да заплащат стойността по месечните дължими суми за топлинна енергия за отчетния период в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят, като съгласно чл. 33, ал. 2 по същия начин е уредена и изискуемостта на общата фактура. Съгласно ал. 4 и ал. 5 на чл. 33 от посочените Общи условия, продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по общата фактура, отразяваща реално потребеното количество топлинна енергия след изравняването, ако не са заплатени в 45-дневния срок, който срок следва да се приеме, че тече от издаването на общата фактура. По отношение доводите за нищожност на чл. 33 от Общите условия на ищеца, тъй като падежът на задълженията бил обвързан с притежаването на специално техническо средство, следва да се посочи, че цитираната разпоредба няма изобщо такова съдържание.

Съгласно чл. 111, буква „в“ от ЗЗД с три годишна давност се погасяват периодичните задължения, вкл. и тези за лихви, като съгласно чл. 119 от ЗЗД

с погасяване на главното задължение се погасяват и произтичащите от него допълнителни вземания, макар за тях давността да не е изтекла. Процесните вземания са периодични, поради което и за тях съобразно чл. 111, буква „в“ от ЗЗД погасителната давност е 3 години. Касае се за трайно и периодично изпълнение на задължение по договор за доставка на топлинна енергия и за лихви върху него. Задълженията са еднородни и повтарящи се през определен период от време, като неотнормено е обстоятелството, че размерът на тези задължения е различен.

Задълженията за главница за топлинна енергия са срочни, предвид приложимите към тяхната изискуемост общи условия. С оглед това и обстоятелството, че заявлението за издаване на заповед за изпълнение е входирано на 07.01.2022 г. районният съд счита, че вземанията за главница за топлинна енергия, станали изискуеми преди 07.01.2019 г., са погасени по давност. Предвид това погасени по давност се явяват задълженията за периода от 01.05.2018 г. до 31.10.2018 г. в размер на 186,35 лева. За периода от 01.11.2018 г. до 30.04.2020 г. се дължи сумата в размер на 1009,11 лева, до който размер следва да се уважи искът. За сумата над този размер до претендирания от 1226,84 лева искът следва да се отхвърли.

По отношение на вземанията за услугата дялово разпределение, задълженията за което също са срочни, в Общите условия на ищеца не е предвиден срок за изпълнение, поради което кредиторът може да иска изпълнение веднага (чл. 69, ал. 1 от ЗЗД). Ето защо, погасителната давност следва да бъде отнесена към момента на възникване на задължението. Следователно всички вземания, станали изискуеми до 07.01.2019 г. най-късно, са погасени по давност, т.е. само за периода от 01.12.2018 г. до 31.12.2018 г. в размер на 1,67 лева. За останалия претендиран период месечните задължения се дължат и искът следва да се уважи за сумата в размер на 27,49 лева.

Акцесорният иск по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД подлежи на уважаване с оглед основателността на иска за присъждане на главница за топлинна енергия за непогасените по давност суми. На основание чл. 162 от ГПК за периода от 15.09.2019 г. до 23.12.2021 г. дължимата мораторна лихва възлиза на 175,11 лева. Искът следва да се уважи именно до посочения размер, като за размера над този до пълния претендиран от 218,09 лева искът следва да бъде отхвърлен.

Във връзка с възраженията в отговора на исковата молба следва да се отбележи, че общата фактура обективира месечните задължения за целия отчетен период, след отчитане на уредите за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки, т. е. при съобразяване на резултата от изравнителните сметки и добавяне на сумите за доплащане от клиента, респ. изваждане на сумите за връщане на клиента. Въз основа на общата фактура, чието издаване и падеж е след крайния момент на исковия период, и отчитаща резултата от изравнителната сметка, би могло да възникне ново вземане за ищеца само в случай, че изравнителният резултат е сума за доплащане.

По отношение на цената за услугата дялово разпределение липсва предвиден срок за плащане от страна на клиента на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. чл. 84, ал. 2 от ЗЗД. По делото не са представени доказателства за отправена и получена от ответника покана за плащане на това задължение от дата, предхождаща настоящото производство. Предвид това тази акцесорна претенция за мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение следва да се отхвърли изцяло като недължима.

Като законна последица от уважаване на исковите за главници следва да се присъди и търсената законна лихва от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 07.01.2022 г., до окончателно изплащане на вземанията.

Не се представят доказателства в подкрепа възражението на ответника касателно методиката на изчисляване на сумите за дялово разпределение и за произволното начисляване на сумите от ищеца, а съгласно разпоредбата на чл. 154, ал. 1 от ГПК „Всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения.“.

С оглед уважената и отхвърлената част от исковите претенции на страните се дължат разноски. На основание чл. 78, ал. 8 от ГПК следва да се определи юрисконсултско възнаграждение за исковото производство в полза на ищеца в размер на 100,00 лева за първоинстанционното производство, предвид фактическата и правна сложност на делото. На основание чл. 78, ал. 1 в полза на ищцовото дружество следва да се присъдят разноски в общ размер на 462,69 лева, представляваща сбор от разноски за държавна такса за първоинстанционното исково и заповедното производство, юрисконсултско възнаграждение за първоинстанционното исково и заповедното производство, депозит за възнаграждение на вещо лице и такси за съдебни удостоверения. Съдът счита, че е допуснал грешка при изчисляване на събраната държавна такса, като за производството дължимата такава е в размер на 100,24 лева за всички искове. Надсъбраната държавна такса в размер на 99,76 лева подлежи на възстановяване на ищеца при изрична молба в този смисъл и при посочена банкова сметка за възстановяване. На основание чл. 78, ал. 3 от ГПК на ответника също се дължат разноски, като се претендира адвокатски хонорар за заповедното производство в размер на 100,00 лева и в полза на адв. Р. за безплатно предоставена адвокатска защита в исковото производство съгласно Наредба № 1/2004 г. В заповедното производство ответницата е била представлявана от адвокат. Уговореното възнаграждението в размер на 320,00 лева (от които се претендират само 100,00 лева) е следвало да се заплати по банков път съгласно договора на л. 15 от заповедното дело. За доказване за плащане на хонорара е представена разписка от „ИЗИ ПЕЙ“ АД. Съгласно уважената част от исковите следва да се присъди на ответницата сумата в размер на 18,14 лева. Съгласно Наредбата в полза на адв. Р. следва да се определи възнаграждение за исковото производство в размер на 333,62 лева. С оглед отхвърлената част от исковите в полза на адв. Р. следва да се присъди възнаграждение в размер на 60,53 лева.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените искове по чл. 422, вр. чл. 415, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД, вр. чл. 150, ал. 1 от ЗЕ от „ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ“ ЕАД, ЕИК ....., със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Ястребец“ № 23Б, срещу Л. Д. А., ЕГН *****, с адрес: гр. София, жк. Света Троица, бл. 317 А, вх. Г, ет. 8, ап. 96, че Л. Д. А., ЕГН *****, дължи на „ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ“ ЕАД, ЕИК ....., за топлоснабден имот, находящ се в град София, жк. Света Троица, бл. 317 А, вх. Г, ет. 8, ап. 96, аб. № 157725, сумата в размер на 1009,11 лева, представляваща цена за доставена топлинна енергия за периода от 01.11.2018 г. до 30.04.2020 г., ведно със законната лихва от депозирание на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 07.01.2022 г., до окончателно изплащане, сумата в размер на 175,11 лева, представляваща мораторна лихва върху задълженията за топлинна енергия за периода 15.09.2019 г. до 23.12.2021 г., и сумата в размер на 27,49 лева, представляваща цена за услугата за дялово разпределение за периода от 01.01.2019 г. до 30.04.2020 г., ведно със законната лихва от депозирание на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 07.01.2022 г., до окончателно изплащане, за които суми е била издадена заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК № 2655 от 24.01.2022 г. по ч.гр.д. № 680 по описа за 2022 г. на СРС, ГО, 24 състав.

ОТХВЪРЛЯ предявените установителни искове по чл. 422, вр. чл. 415, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД, вр. чл. 150, ал. 1 от ЗЕ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД от „ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ“ ЕАД, ЕИК ....., със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Ястребец“ № 23Б, срещу Л. Д. А., ЕГН *****, с адрес: гр. София, жк. Света Троица, бл. 317 А, вх. Г, ет. 8, ап. 96, за признаване за установено, че Л. Д. А., ЕГН *****, дължи на „ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ“ ЕАД, ЕИК ....., за топлоснабден имот, находящ се в град София, жк. Света Троица, бл. 317 А, вх. Г, ет. 8, ап. 96, аб. № 157725, сумата за топлинна енергия над присъдената в размер на 1009,11 лева до пълния претендиран размер от 1226,84 лева и за периода от 01.05.2018 г. до 31.10.2018 г., сумата за мораторна лихва върху задълженията за топлинна енергия над присъдената в размер на 175,11 лева до пълния претендиран размер от 218,09 лева, сумата в размер на 1,67 лева, представляваща цена за услугата за дялово разпределение за периода от 01.12.2018 г. до 31.12.2018 г., сумата в размер на 6,19 лева, представляваща мораторна лихва върху задълженията за цена на услугата за дялово разпределение за периода от 31.01.2019 г. до 23.12.2019 г., за които суми е била издадена заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК № 2655 от 24.01.2022 г. по ч.гр.д. № 680 по описа за 2022 г. на СРС, ГО, 24 състав, като погасени по давност и неоснователни.

ОСЪЖДА Л. Д. А., ЕГН *****, с адрес: гр. София, жк. Света

Троица, бл. 317 А, вх. Г, ет. 8, ап. 96, да заплати на „ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ“ ЕАД, ЕИК ....., със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Ястребец“ № 23Б, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК сумата в размер на 462,69 лева, представляваща разноски за държавна такса за първоинстанционното исково и заповедното производство, юрисконсултско възнаграждение за първоинстанционното исково и заповедното производство, депозит за възнаграждение на вещо лице и такси за съдебни удостоверения, съобразно уважената част от исковете.

ОСЪЖДА „ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ“ ЕАД, ЕИК ....., със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Ястребец“ № 23Б, да заплати на Л. Д. А., ЕГН ....., с адрес: гр. София, жк. Света Троица, бл. 317 А, вх. Г, ет. 8, ап. 96, на основание 78, ал. 3 от ГПК сумата в размер на 18,14 лева, разноски за адвокатски хонорар в заповедното производство.

ОСЪЖДА „ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ“ ЕАД, ЕИК ....., със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Ястребец“ № 23Б, да заплати на адвокат Р. Красиминова Р., ЕГН ....., САК, с адрес: гр. София, жк. Лагера, бл. 44, вх. Б, офис – партер, сумата в размер на 60,53 лева, представляваща адвокатски хонорар за безплатно предоставена правна защита и съдействие на ответника в исковото производство, съобразно отхвърлената част от исковете.

Решението е постановено при участието на третото лице – помагач „ТЕХЕМ СЪРВИСИС“ ЕООД.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Софийски градски съд.

Съдия при Софийски районен съд: _____